

Gost 35. FEST-a, glumac Armin Omerović

Korisni «nesrećni» slučajevi

Šesnaestogodišnjeg glumca Armina Omerovića gladamo na ovogodišnjem FEST-u u dva filma, «Put lubenica» i «Armin». Delimično biografski film koji je režirao Ognjen Sviličić učinili da se život ovog mladog čoveka promeni:

- Ostvario sam dve velike uloge u filmovima «Put lubenica» i «Armin». Ova dva filma su povezana na jedan specifičan način, jer je «Armin» nastao, da tako kažem iz «Put lubenica». Sav taj put koji smo prešli do Zagreba gde smo išli na audiciju i upornost moga tate i mene, poslužili su Ognjenu Sviličiću za scenario. Nekoliko «nesrećnih» slučajeva na probnim snimanjima sa Krešom Mikićem poslužili su Ognjenu za filma. Došao je jednog dana sa scenarijem i ponudio mi da igram u filmu koji će se zvati po meni i koji nosi moju priču. U pet – šest meseci, koliko sam radio na ova dva filma, stekao sam dosta iskustva. Završio sam muzičku školu, pevam, sviram, imam dva velika projekta. Film «Armin» je odlično prošao na Upravo završenom festivalu u Berlinu, a «Put lubenica je osvojio» mnoge nagrade na festivalima. Za mene je, ipak, najlepše iskustvo desetominutni aplauz na Festivalu u Puli. Uopšte, te simpatije publike na festivalima, kao npr. u Sarajevu i Osijeku. Oduvek sam sanjao da postanem glumac, ali nisam sanjao da ću postići tako veliki uspeh. Čini mi se da je moja upornost bila odlučujuća za to. Režiser filma Ognjen Sviličić ima običaj da kaže da se jednom u 100 godina desi da se na jednom projektu ljudi sretnu i postignu takav uspeh.

Sve što se dešava u vezi sa filmom «Armin» je meni još uvek jako čudno, jer kada me neko pita kako se osećam što film nosi naziv po meni, ne znam šta bih odgovorio. Još uvek ne mogu da prođem prave reči kojima bih to opisao.

Osnivač
festivalaBeograd
www.beograd.org.yuGeneralni
sponzor

UNIQ

Osiguranje nove generacije

NOKIA
Nseries

ПОШТА

ПОЛИТИКА

RENAULT

AIR FRANCE

Mentibath

ELLE

Lisa

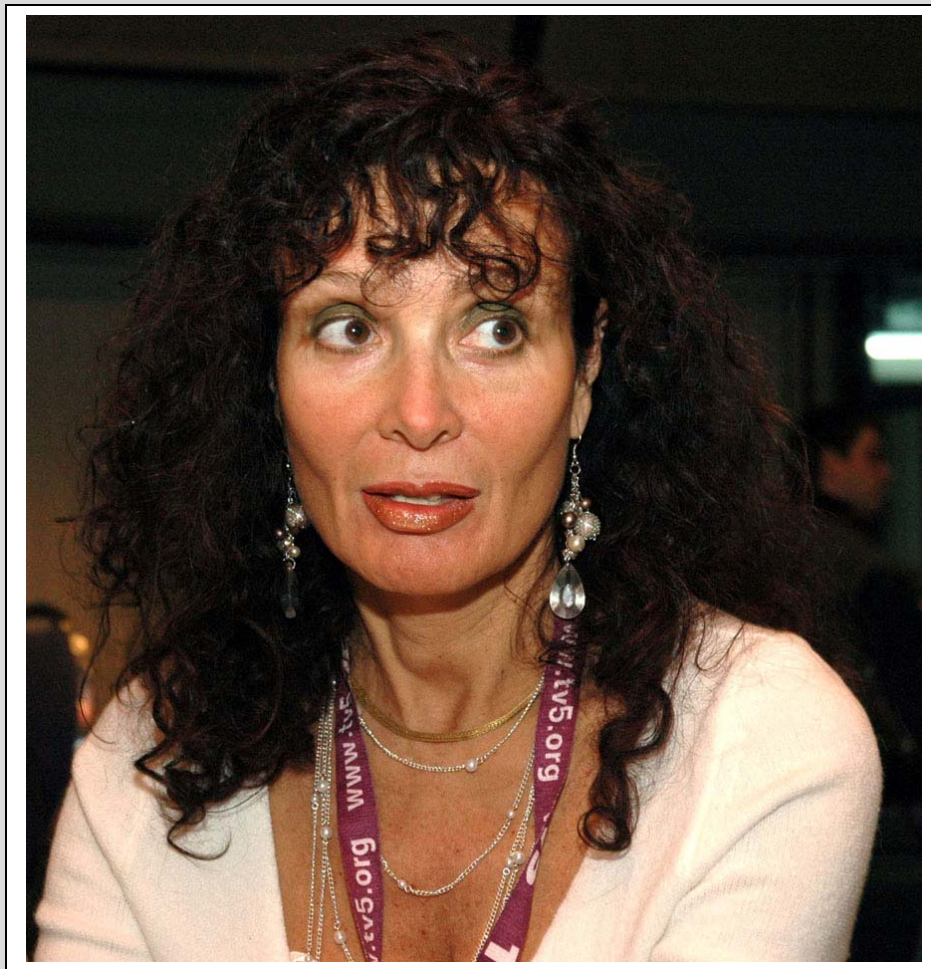
Story

COSMOPOLITAN

AVALA

MINIMALISTIČKI PRISTUP FILMU

U Beograd, kao gost našeg festivala, stigla je selektorka Bukureštanskog filmskog festivala, gospođa Dana Dimitriu. Filmski festival ovog grada dobija na značaju (održaće se, inače, od 14. do 21. aprila), baš kao što je slučaj i sa njihovim novim filmovima koji su zapaženi širom sveta i sve češće su u konkurenciji za najznačajnije nagrade. I u programu našeg festivala ove godine oni imaju posebno mesto, pa je to bio povod za susret sa gospođom Dimitriu koja je ovako prokomentarisala uspeh novog rumunskog filma:

- U pitanju je novi talas u našoj kinematografiji. Reč je o mladim, kreativnim i hrabrim novim snagama čiji su filmovi zastupljeni na programima festivala širom sveta. U pitanju su niskobudžetska ostvarenjima koja ipak uspevaju da se nose s daleko bogatijom konkurencijom. Mislim da je to tako jer je reč o filmovima koji na potpuno drugačiji način govore o svetu i našoj zemlji. Novi rumunski film podrazumeva minimalistički pristup produkciji i prevashodno bavljenje pričom i načinom na koji se ona prezentuje nego ostalim produkcijskim elementima.

*** Pretpostavljamo da ćete kao selektor vašeg festivala insistirati na filmovima koji poseduju slične vrednosti i senzibilitet?**

- Da, sigurno. Nastojaćemo da uz velike hitove najmoćnijih kinematografija prezentujemo i ostvarenja takozvanih malih kinematografija. Po prvi put ove godine imaćemo i brojna paralelna dešavanja koja će biti okrenuta najširem krugu publike, ali i filmskim profesionalcima. Planiramo i neke retrospektive, razne izložbe i prigodne programe kao što je, recimo, novi filmski sajam koji smo nazvali "East Link". Festival se, inače sastoji od nekoliko programskih celina na kojima će biti zastupljeni ne samo igrani dugometražni, već idokumentarni i kratkometražni filmovi. U okviru svih tih programa važno mesto ostavljeno je našem novom filmu pošto smatramo da je od velike važnosti da se on takmiči sa delima najvećih kinematografija.

Nekontrolisani trenuci

„Nekontrolisani trenuci” je psihološki triler o kidnapovanju koje pošlo po zlu. Glavni junak ovog filma je kaluđer Simon koga leče od psiholoških problema mada bi neki rekli da to možda i nije potrebno pošto je njegov problem neodoljiva potreba da krade od bogatih da bi dao siromašnima. On je u svakom drugom pogledu izuzetan, dobar je građanin i odan je svojoj kaluđerskoj misiji. I prihvata da treba da ga leče zbog pomenutog problema.

Tokom filma saznajemo o teškoj prošlosti Simona koji se zakaluđerio posle užasnog iskustva koje je doživeo u ratu u koji je mobilisan protiv svoje volje. U njemu tinja strašan bes zbog toga i zgađen svime što je video, a posebno prizorom grabljivih oportunistata koji su se obogatili tokom rata, on pokušava da učini nešto ne bi li to promenio. Ipak, tokom tretmana pozitivno reaguje na lečenje. Proglašavaju ga „izlečenim” i puštaju. On nastavlja sa životom dobrog građanina sve dok ne nailazi na Mariju, svoju bivšu veliku ljubav i sestru dobrog prijatelja koji je poginuo u ratu. Od nje saznaje da boluje od leukemije i da očajnički traga za novcem za lečenje. Dobri i tihi kaluđer ponovo „ludi” i odlučuje da skine kaluđersku odoru i da pomogne Mariji. Kidnapuje prebogatog ratnog profitera Maksimova. Međutim, ubrzo shvata da nije dorastao takvom naumu...

Režiser Vladimir Paskaljević o svom filmu:

- U Srbiji, kao uostalom i u većem delu sveta, skoro čitava nacionalna ekonomija je u rukama nekolicine odabranih. Neki od njih su se obogatili na pošten način, ali neki nisu. Neki ljudi gladuju, drugi uživaju u izobilju. Simon, glavni lik mog filma, pati od duševne bolesti. Zbog potrebe da uzima od bogatih da bi dao siromašnima on je neka vrsta savremenog Robina Huda. U filmu vidimo da se Simon pita da li je izgubio razum zato što krade ili zato što ga leče u duševnoj bolnici države potpunih kontrasta. Zato on menja svoje mišljenje usred svake akcije koju preduzima što zaplet čini sve intezivnijim. Ipak, nisam imao namere da bilo kome i bilo šta popujem. Ostavio sam publici da odluči, da ga dokuči, da se unese u njegovo ponašanje, odluke i stavove. Upravo je njegova podeljena ličnost element koji nas vodi kroz sve uvrnutiji zaplet priče o njemu i milioneru koga je oteo. Ali, moja ideja je bila da se ne zaustavim samo na originalnom i intezivnom trileru, već da primoram publiku da razmišlja o sličnim problemima u svojoj okolini pošto je Simon lik koji može da se pojavi u bilo kojoj zemlji, baš kao i nepravda koja muči njegovu dušu.

O režiseru:

Vladimir Paskaljević je mladi srpski sineasta koji se dokazivao ne samo kao režiser već i kao scenarista i montažer. Autor je dokumentarnih filmova o romskoj deci iz produkcije RTS-a. Njegov kratki film „Delfini su sisari” je prikazivan je na brojnim filmskim festivalima na kojima je tokom 1998. godine osvojio razne nagrade. Vladimirov scenario za film „Optimisti” je prošle godine režirao njegov otac, proslavljeni srpski režiser Goran Paskaljević.

KRAJ RATA

Režija i scenario: Mitko Panov

Makedonija/Švajcarska

Film priča o životu Rasima Rahmanija izbeglice sa Kosova koji je uhapšen u Švajcarskoj posle jednog incidenta s bratom koga je u nervnom rastrojstvu pokušao da ubije kada je čuo da je ovaj porodao imanje u Srbiji. Iako je u Švajcarsku izbegao još 1999. godine zbog NATO bombardovanja i stekao status političke izbeglice, njega i porodicu švajcarske vlasti, zbog poboljšanja stanja u rodnoj zemlji, odlučuju da deportuju nazad. Zastrašen duhovima prošlosti on će mesecima pokušavati da učini bilo šta što bi ga spasilo od deportovanja. Ali, njegova nastojanja u tom pravcu samo će ga uvaljivati u još veće nedaće i probleme...

Mitko Panov u filmu i sebi:

U proleće 1998. godine posetio sam prijatelja iz vojske (JNA), Kadrija, iz Medvede, grada u južnoj Srbiji u kome živi brojno albansko stanovništvo. Bio sam očaran spokojnošću mesta i gostoljubivošću njegovih stanovnika. Godinu dana kasnije NATO intervencija u Srbiji je prekinula sve moje veze sa njim. Još pet godina kasnije sreo sam ga u Švajcarskoj. Bio sam srećan što ga vidim, ali on je bio u velikoj nevolji. Nalazio se među hiljadu izbeglica iz bivše Jugoslavije koje su švajcarske vlasti odlučile da deportuju nazad. Što se mene tiče, ja sam veći deo života proveo van zemlje u kojoj sam se rodio. Odrastao sam u socijalističkom raju Titove Jugoslavije, a onda sam pet godina bio iza komunističke gvozdeno zavese pošto sam živeo u Poljskoj. Iz Poljske sam emigrirao u Sjedinjene Države. Tamo sam bio svedok tihe transformacije ove zemlje u svetsku imperiju koju je pratila bolna smrt zemlje u kojoj sam se rodio. Mnogo godina sam bio ilegalac u Sjedinjenim Državama. Imao sam prestižno obrazovanje, ali ne i ličnu kartu. Mogao sam da se pohvalim nizom značajnih internacionalnih filmskih nagrada, ali sam preživljavao radeći svakojake poslove, od onih u irsko-italijanskoj pogrebnoj firmi, preko rintanja u jevrejskoj bakalnici, do rada za šankom staračkog doma na Menhetnu. Četrdesetu sam dočekaao na mestu profesora na jednom od najpoznatijih američkih univerziteta. I baš tada sam odlučio da se sa porodicom preselim u Švajcarsku. I tu sam ponovo postao izbeglica bez posla. Kroz sve te godine i ono što su one donele sa sobom držao sam oči širom otvorene i gutao iskustvo koje mi je sudbina tako nesebično darivala. Nikada nisam mogao ni da sanjam da ću videti sve ovo što sam video. Život je iz perspektive privilegovanog predstavnika socijalističke "crvene buržoazije" izgledao sasvim drugačije... „Kraj rata” je potpuno izmišljeni prikaz emigrantskog života koji je nastao na osnovu brojnih sudbina kojima sam lično prisustvovao ili o kojima sam imao prilike da čujem tokom svog dvadesetogodišnjeg emigrantskog života.

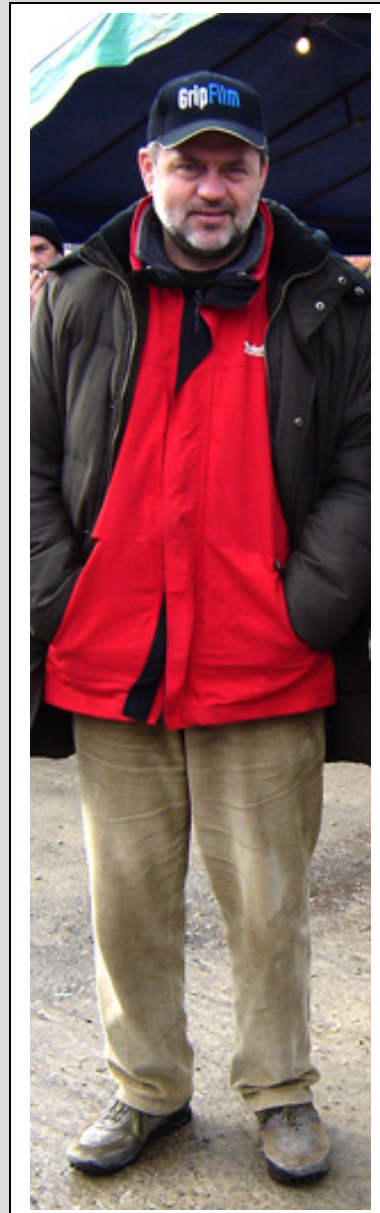
Metastaze

Režiser Branko Šmit o svom filmu:

– „Metastaze“ je film koji govori o kriminalnom i narkomanskom miljeu Zagreba i nemogućnosti mladih naraštaja da se u posleratnom periodu prilagode novim socijalnim pravilima nametnutim od beskrupuloznog kapitalizma instaliranog s kraja prethodne decenije. Ova urbana priča prati sudbine četiri lika. Snimljena je u furiozno brzom ritmu, podjeljena je zatamnjenjima, naslovima i monolozima na četiri dela, s redukovanom fotografijom, skoro crno-belom, preovlađujućim zelenim i braon nijansama i plavim u flešbekovima i sekvencama snova. Sve je to urađeno u cilju da se pojača njen dokumentaristički izgled. Uglavnom sam koristio stedeckem i snimao sam koristeći naturalistički pristup neoklevajući da potpuno otvoreno prikažem i najneprijatnije scene narkomanskog i alkoholnog ludila, seksa i nasilja. U filmu ima puno muzike, uglavnom hrvatskog ambijentalnog hard-roka nastalog s kraja devedesetih.

O režiseru Branku Šmitu:

Rođen je u Osijeku 1957. godine. Diplomac je Akademije dramskih umetnosti u Zagrebu na odseku za filmsku i televizijsku režiju. Diplomski rad mu je bio televizijski film „Rano sazrevanje Marka Kovača“ (1981). Već sledeće godine je potpisao TV-dramu „Hildegard“ koja je bila proglašena najboljom u Jugoslaviji. Svoj prvi film „Sokol ga nije volio“ je snimio 1988. godine i za njega je nagrađen priznanjem debitanta godine na Pulskom filmskom festivalu. Do danas je snimio niz predstava, dokumentaraca i televizijskih serija za decu. Tokom prethodne decenije je potpisao četiri dugometražna igrana filma, „Đuka Begović“, „Vukovar se vraća kući“, „Božić u Beču“ („Zlatna arena“ u Puli za scenario) i „Srce nije u modi“. Njegov prethodni film snimljen 2001. godine, „Kraljica noći“, osvojio je dve „Zlatne arene“ u Puli, za scenario i produkciju. Prošlogodišnji film „Put lubenica“ je na programu FEST-a.

Kako su me ukrali Nemci

režija: Miloš Radivojević

scenarijo: Miloš Radivojević, Vladislava Vojnović

Produkcija: Testament films, Srbija

Aleks (67) je energičan mizantrop koji živi usamljeničkim životom na obali Severnog mora, otuđen od ljudi iz svoje daleke prošlosti koja je bila u Jugoslaviji, i svog sadašnjeg okruženja u Nemačkoj. Jednog dana, dete bez roditelja po imenu Romi (6) sreće Aleksa. Devojčica može ali i ne mora biti Aleksovo dete začeto pri davnom slučajnom susretu sa prostitutkom. Dok vozi Romi u obližnji grad u Socijalni centar u nameri da je tamo i ostavi, Aleks priča Romi o svom detinjstvu, počev od trenutka kad je 1939. godine kad mu je život krenuo u neželjenom pravcu.

Aleksina majka Jelena (25), komunistička aktivistkinja nesposobna je da voli one koji su joj bliski. Jedina osoba koja Aleksu pruža ljubav i toplinu je Werner Kraus (35), visoko rangirani oficir nemačke vojske čiji je štab bio smešten u kući Aleksine porodice tokom nemačke okupacije Jugoslavije. Aleks pamti događaje, sviranje klavira, izlete, putovanja, filmove... vreme koje je proveo sa Wernerom. Wernerova ljubavnica je Jelena, a ona se plaši iskrene ljubavi i svoju vezu sa Wernerom koristi samo da bi uspešno radila u pokretu otpora. Werner gubi svoj položaj u vojsci kad mu je porodica poginula u bombardovanju Savezničkom bombardovanju.

Posle rata kad Werner vodi Aleksu sa sobom. Saveznički avioni napadaju nemački vojni konvoj i Werner je poginuo kad je svojim telom zaštitio Aleksu.

Kroz priču koju priča Romi, Aleksa doživljava pročišćenje i postaje humaniji. Kad napokon stignu do Socijalnog centra, Aleks donese odluku koja je u suprotnosti sa njegovim prvobitnim namerama - on odlučuje da usvoji Romi.

Režiserska izjava

Miloš Radivojević rođen je 1939. godine u Čačku. Diplomirao je filmsku režiju na Fakultetu dramskih umetnosti. Osvojio je mnogobrojne domaće i strane nagrade. Sva "sećanja" prikazana u filmu su moja sećanja. Sve se to "desilo" meni, kao i ljudima oko mene: majci, ocu, dedi i baki, prijateljima i neprijateljima, nemačkom oficiru u našoj kući - ceo rat.

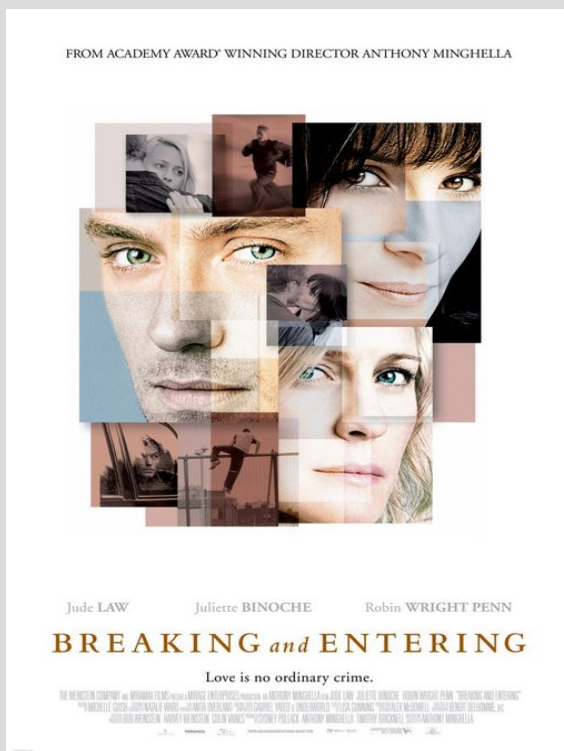
U periodu od 1939. do 1945. godine sam živeo i rastao u paklu. Nisam znao da je rat u toku već sam mislio da je moj život takav, a moj život je bio uzbudljiv, opasan i romantičan. Živeo sam okružen ravnodušnošću svoje porodice ali zaštićen ljubavlju i pažnjom stranca - nemačkog oficira.

Bio bih veoma srećan da snimim realnu priču o nerealnom životu. Mislim da će film "Kako su me ukrali Nemci" osvetliti zaboravljene događaje iz naše prošlosti.

Neki drugi London

ANTONI MINGELA, režiser filma «Provalnik» o svom novom filmu kaže:

- Želeo sam da snimim film kod kuće u Londonu, i o Londonu. Ono što volim kod Londona, što svi koji ovde živimo cenimo, ili bar većina, jeste činjenica da je pun ljudi raznih nacija. On je kulturološki toliko raznovrstan, pravi lonac. Ali to je lepša strana priče. Ružnija strana priče je da se podvojenost klasa promenila i da su se granice zamaglile, svi su nekako prešli u srednju klasu tokom migracije koja je manje-više sa scene uklonila englesku radničku klasu. Nastala je nevidljiva klasa: potklasa, klasa onih koji nisu Englezi, koji su došli iz drugih zemalja. Iako smo veoma slabi prema emigraciji, i često potežemo pitanja kao znak političke volje pred izbore, mi se oslanjamo na emigrante. Danas se u Londonu oslanjamo na nevidljivu grupu ljudi sa Kosova, iz Slovenije, Bosne, Brazila, Meksika, Nigerije, Gane: ljudi koji su došli ovde i rade poslove koje mi ne bismo radili. Oni su prilično nevidljivi za socijalni program države, oni su nevidljivi iz aspekta kulture, ali oni čine veliki procenat ovog sjajnog grada. Pomislio sam, ako se pravi film o Londonu, bolje da se pravi film koji će bar da se pozabavi tim problemom, koji će da se pozabavi stepenom povlašćenosti i stepenom potlačenosti danas u Londonu. Želeo sam da snimim film koji bi bacio svetlo na ovo pitanje, a da nikoga ne otkaçi. Centralni lik filma Provalnik jeste pejzažni arhitekta, koji ima udoban dom u severnom delu Londona i atelje na Kings Krosu. U ovom delu grada snimana je i komedija *The Ladykillers*, a ljubitelji Harija Potera je znaju kao mesto gde se nalazi peron sa kojeg polazi Hogvarts ekspres. Velika riznica znanja i kulture, Britanska biblioteka, nalazi se u blizini. Međutim, kao i većina gradskih četvrti koje se nalaze oko železničkih stanica, Kings Kros ima svoju mračniju i trošnju stranu. Tokom XIX veka, King Kros je bio najsiromašnija četvrt u Londonu, a decenijama je bila kraj sa crvenim fenjerima. U skorije vreme, kao dodatak milionima putnika koji su vezani za Juston, Kings Kros i Sent Pankras železničku liniju i stanice podzemne železnice, ovu četvrt su opsedali prolaznici koji su radili sve samo nisu čekali voz. U poslednjih pet godina, Kings Kros je postao jedna od najvećih građevinskih lokacija u Evropi, najambiciozniji projekat urbane rekonstrukcije u Britaniji još od viktorijanskog doba. Sa slomom Sovjetskog Saveza rođen je veliki broj novih država uz one na Balkanu (Bosna, Hrvatska, Makedonija). Promene granica dovele su do sukoba između etničkih i verskih grupa, pogotovu između Srbije i Bosne. Bosanski glavni grad, Sarajevo, bio je primer verske i etničke tolerancije, ali sve se raspada 1991. i godine 1992 Bosna objavljuje svoju nezavisnost od Jugoslavije. Da bi se spremila za svoju ulogu, Žilijet Binoš je provela određeno vreme u Sarajevu, pokušavala da oseti jezik i kulturu, upijala atmosferu grada i što je najvažnije, upoznavala je Bosanke čija su joj ratna iskustva pomogla da bolje razume svoj lik. Koliki je njen uspeh bio govori i činjenica da su Bosanci, koji su bili deo glumačke i producentske ekipe, bili zadivljeni njenim akcentom i da su je statisti u sceni koja se dešava u Bosanskom centru, prihvatili kao svoju. Amira je toliko bliska Žilijet po osećajnosti i duhu, pomislio sam da ne mogu nju da odaberem da bi to bilo smešno. Nisam joj pomenuo film i na kraju me je ona pozvala i pitala zašto joj ne pričam ništa o filmu. Rekla mi je da ako u scenariju stavljam bosanski lik, moram da uzmem nekog iz Bosne. Rekao sam sebi da moram da nađem Bosanku, Švedanku, i uživao sam u tome. Upoznao sam veliki broj, danskih, švedskih, norveških, finskih glumica, a onda upoznao mnoge iz Slovenije, Slovačke, Češke, Rusije, Bosne i Srbije. Upoznao sam mnogo sjajnih glumica. Konačno sam odabrao Žilijet i to sam učinio bez onog osećanja da bi to ipak mogao da uradi neko drugi - kaže režiser filma Antoni Mingela.

Film «Nemir», norveškog režisera Stefana Faldbakena

Norveška policija je poznata po izuzetno ozbiljnom radu na suzbijanju tržišta narkotika, a sve u cilju stvaranja boljeg društva bez droge. Za taj zadatak je 1980. godine u Oslu osnovana famozna URO patrola koja je nadgledala i unosila nemir u redove narko dilera povezujući ih sa ostalim kriminalnim tokovima.

URO jedinica je bila na čelu u toj borbi i kao takva je bila izuzetno cenjena i od strane kriminalaca i od strane kolega policajaca. Bila je to skoro autonomna jedinica sa visokim moralnim i etičkim standardima. Uvela je u praksu rad sa infiltracijom detektiva i doušnicima.

Zahvaljujući URO jedinici, do 2001. godine uhapšeno je oko 1500 osoba godišnje koje su se bavile nelegalnim aktivnostima sa drogom. U periodu između 2001 - 2005. godine broj hapšenja je drastično smanjen što je direktna posledica reorganizacije u jedinici. 2005. godine URO je stopljena sa SO jedinicom tako da je tada bilo samo 90 uhapšenih osoba. Nažalost, sada je Norveška u vrhu zapadnog dela sveta po statistikama overdoziranja.

Mele je barska pevačica. Njen muž Čaka je ostao bez posla. Njihova veza je u krizi i nalaze se pred razlazom. U dvorištu kuće koju dele sa drugim porodicama počeo je da radi lokalni sud. Predstavnik Afričkog građanskog društva je pokrenuo proces protiv Svetske banke koju krivi za afričke nevolje. I pored procesa koji se odvija u dvorištu, život nastavlja da se odvija uobičajenim tokom, a naš glavni junak ne deluje da je uopšte zainteresovan probuđenom željom njegovih sunarodnika da se bore za svoja prava.

Režiser Abderahman Sisako o svom filmu:

- Prvo, ovaj film je plod moje želje da snimam u kući mog pokojnog oca. To je obična zemljana kuća koja se nalazi u siromašnom delu Bamaka. Godinama u njoj je postojao bunar koji je predstavljao dragocenost pošto je ovde voda veoma skupa. U tom dvorištu sam odrastao uz braću i sestre i brojne rođake. Nikada nas nije bilo manje od dvadesetpetoro na spavanju, obedovanju ili učenju. Svi smo živeli zajedno i na smenu. Danas nas je većina napustila kuću, ali ona je i dalje puna. Ta kuća je za mene vrelo uspomena na vatrene rasprave koje sam vodio s ocem o Africi.

Drugi razlog zbog koga sam snimio ovaj film je želja da iskažem svoje poglede o Africi ne kao o kontinentu sa koga potičem već o mestu nepravde koja me se lično tiče. Uostalom kada neko živi na kontinentu gde je snimanje filmova teško i neubičajeno, on se oseća ovlašćen da govori i u ime drugih. Suočen sa ozbiljnošću situacije u Africi osetio sam neku vrstu nužnosti da istaknem licemerje severnih zemalja u odnosu na južne... Otud to suđenje u dvorištu očeve kuće. Ljudi koji gravitiraju oko sudnice veruju u proces, ali ne očekuju ništa od presude. Kada govori o Zapadu, ne bi li me ohrabrio, jedan od svedoka kaže „barem znaju da mi znamo!”

Suština problema se ne nalazi u ukazivanju na nekoga koga bi valjalo okriviti za to što stotine miliona ljudi živi loše, nego u isticanju da je to rezultat politike koja je nametnuta spolja. Po tom shvatanju Afrika ne pati zbog toga što je siromašna, već zato što je žrtva svog bogatstva!

DANAS NA PRESS KONFERENCIJI:

DANA DIMITRIU, selektorka Festivala u Bukureštu i predstavnik programa rumunskih filmova na FEST-u
OGNJE SVILIČIĆ, režiser, **ARMIN OMERVIĆ**, glumac i **MARKUS HALBERŠMIT**, producent filma «ARMIN»

Izdavačka kuća "Clio" promovisaće drugi tom «Istorije filma» Dejvida A. Kuka.
Govore: Aleksandar Luj Todorović i Dragan Jeličić.

RASPORED NOVINARSKIH PROJEKCIJA U MALOJ SALI SAVA CENTRA:

- 09.30 **APOKALIPTO, SAD** (139')
- 14.00 **BAMAKO, Fra/Mali/SAD** (115')
- 16.00 **KAJMAN, It/Fra** (112')
- 18.00 **CRNA KNJIGA, Hol/Bel/VB/Nem** (145')
- 20.30 **PISMA SA IVO DŽIME, SAD** (142')

GOSTI U KADRU

Ana Sofrenović, Dragan Mićanović i Puriša Đorđević na predstavljanju filma «Dva»

Ngo Kvan Hai i Do Ti Hai Jen predstavili su beogradskoj publici film «Priča o Pao».

Da li si kadar za fest?

Da li si kadar za fest?

